

NEVER GIVE UP

CELEBRATING RESILIENCE OF MYANMAR'S FIGHT FOR JUSTICE AND HUMAN RIGHTS

1
/
22

FEBRUARY
2023

"ความยุติธรรมไม่ใช่อะไรที่เราจะพบเจอ แต่ต้องสร้างมันขึ้นมาเอง" — คอล เฮย์

ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นการครบรอบ 2 ปี ของการรัฐประหารในประเทศเมียนมา การรัฐประหารที่นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานของประชาชนชาวเมียนมา ผู้ต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของผู้ที่ไม่เห็นหัวประชาชน การละเมิดสิทธิของประชาชนอย่าง สงคราม, การเ็นฆ่า, การล่วงละเมิดทางเพศ และการกรรมาได้เป็นเรื่องราวธรรมดาที่ประชาชนชาวเมียนมาต้องพบเจอในทุกๆ วัน

แต่แม้ว่าจะต้องอยู่กับความโหดร้ายที่กลายเป็นชีวิตประจำวันชาวเมียนมายังคงเลือกที่จะต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของพวกเขา โดยตั้งแต่ช่วงแรกๆ ของการรัฐประหาร ประชาชนชาวเมียนมาก็ได้ออกมาแสดงออก เพื่อต่อต้านการรัฐประหารอย่างเช่น การเคาะหม้อข้าว การตีดริบับันการหยุดการทำงานและเจียบเฉยการเข้าร่วมกับขบวนการอารยะขัดขืน การจับมือกันระหว่างการประท้วงอย่างสันติ การชูสามนิ้ว และการสร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อใช้ในการคัดค้านการรัฐประหาร กิจกรรมที่กล่าวมาเบื้องต้นนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระแสการแสดงออก ในรูปแบบของการอารยะขัดขืนที่มีมากมายในกลุ่มชาวเมียนมาผู้ที่ต้องอยู่กับความทุกข์ทนร่วมกัน

แม้ว่าการขัดขืนต่อการรัฐประหารจะเคยเกิดขึ้นแล้วในอดีต แต่สำหรับครั้งนี้มีความแตกต่างกันตรงที่การต่อสู้ครั้งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงกับคนไม่กี่กลุ่มแต่ยังได้เกิดขึ้นกับคนทุกกลุ่ม โดยข้ามผ่านความแตกต่าง ทั้งอายุ ฐานะ เศรษฐกิจ อัตลักษณ์ที่หลากหลาย ซึ่งการต่อสู้ในครั้งนี่ยังได้เป็นการยืนยันในเรื่องสิทธิของกลุ่มคนที่เคยถูกทิ้ง ให้อยู่ช่วยขอบอย่าง กลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มศาสนา และกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ โดยสิ่งที่เชื่อมร้อยความแตกต่างเหล่านี้ให้เป็นหนึ่งเดียวกันคือข้อความที่บอกว่า “เราจะไม่มีวันยอมแพ้”

เพื่อให้เกียรติจิตวิญญาณของการยืนหยัดต่อสู้อย่างสร้างสรรค์นี้ งาน “Never Give Up: Celebrating Resilience of Myanmar’s Fight for Justice and Human Rights” ได้รวบรวมผลงานของศิลปินชาวเมียนมา ทั้งในรูปแบบของบทกวีวิดีโอภาพถ่ายภาพยนตร์เพ็บบอกเล่าและสะท้อนถึงความยากลำบากที่ชาวเมียนมาต้องพบเจอ ขณะเดียวกันก็เป็นการเน้นย้ำถึงความสำคัญของเรื่องสิทธิมนุษยชน และยังเป็นการบอกเล่าถึงความคาดหวังและความหวังต่ออนาคตของประเทศเมียนมา

"Justice is not something you will find, but something you build." – Dol Hlay

The 1st of February 2023 marks the second anniversary of military dictatorship in Myanmar. Since the coup, people have suffered under the repressive military rule in a collapsed state. They have experienced daily violation of rights, war crimes and crimes against humanity, murder, sexual violence, and torture.

Despite it all, Myanmar people have continued to fight for justice. Since the early days of the military coup, people’s response against the military has been unapologetic: potbanging, ribbon wearing, being silent, joining the civil disobedience movement, clasping hands during peaceful protests, making opposition art works in multiple forms, or raising the three-finger salute. These are just a fraction of the many acts of civil disobedience despite the collective terror suffered.

Differently from what has been happening in the past, a nation-wide revolutionary project has started and it cuts across diverse age, socio-economic and identity groups, including an assertion of the rights of those who have been left at the margins ethnic, religious, and sexual minorities. The message is the same: Never give up!

Honoring this spirit of creativity and resilience, the two-part art exhibitions “Never Give Up: 2 Years into the Myanmar Coup” gather artworks of artists from Myanmar. Through poems, videos, photographs and paintings, they reflect on the ongoing challenges while stressing the centrality of human rights as well as their vision and hopes for a new just future for Myamar.

บริบทความขัดแย้งในพม่า

หลังจากการเกิดการรัฐประหารในประเทศเมียนมาเมื่อ 2 ปีก่อน ในประเทศไทยก็ได้เริ่มมีการรายงานข่าวเรื่องการลี้ภัยเข้ามาในประเทศไทยของคนในประเทศเมียนมา ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มนักศึกษาการเมืองที่ไม่เห็นด้วยกับการรัฐประหารจากเมืองหลวง อย่างเมืองย่างกุ้ง กลุ่มชนชั้นกลางในเมืองที่ไม่ต้องการทำงานภายใต้การปกครองของคณะรัฐประหาร จนไปถึงชาวบ้านที่อยู่ตามแนวชายแดนที่ต้องหนีเข้าไทยเพราะคณะรัฐประหารเมียนมาได้การใช้เครื่องมือรบในการที่จะระบิดเพื่อกำจัดกลุ่มผู้ต่อต้าน

หลากหลายเรื่องราวที่คนไทยอย่างเราได้ยิน ที่ถูกเล่าผ่านอย่างกระจัดกระจายอยู่ในพื้นที่สื่อหลากหลายเจ้าทั้งในรูปแบบออนไลน์และสิ่งพิมพ์ แต่เกือบทุกเรื่องนั้นล้วนแล้วแต่เป็นการนำเอาเรื่องของพวกเขามาเล่าต่อๆ กันไปและอาจจะมองได้ว่าเป็นการเล่าจากมุมมองของคนนอก ซึ่งแน่นอนว่าคงจะมีการตัดทอนเนื้อหาบางส่วนออกไปด้วยข้อจำกัดของพื้นที่ในการเล่า หรือแม้กระทั่งระยะเวลาและทรัพยากรสำหรับการเก็บข้อมูล ดังนั้นในงานนี้จึงเป็นการให้พื้นที่สำหรับเรื่องเล่าที่เลยกรอบข้อจำกัดของสื่อมวลชน อีกทั้งยังเป็นการเล่าจากมุมมอง ประสบการณ์และความรู้สึก ของศิลปินจากประเทศเมียนมาที่มากอกเล่าความนึกคิดของพวกเขาต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังการรัฐประหาร

งานเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นภายใต้บริบทอะไรกัน ?

แม้งานศิลปะที่อยู่ในนี้อาจจะเกิดขึ้นมาด้วยแรงบันดาลใจในการผลิตงานที่แตกต่างกันออกไป แต่ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นมาจากรับทกทางการเมืองใหม่หลังการรัฐประหารในประเทศเมียนมา เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 ซึ่งสำหรับเหตุการณ์ในวันนั้น ได้มีคณะทหารที่นำโดย พล.อ.อาวุโส มิน อ่อง หล่าย ผู้บัญชาการสูงสุดของทหารเมียนมา เข้ายึดอำนาจจากพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (เอ็นแอลดี) ของ นางออง ซาน ซู จี ผู้นำรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งแบบแลนด์สไลด์ในปี 2563 โดยได้ สส. ในสภาไปกว่า 83% จากทั้งหมด 476 ที่นั่ง

และแน่นอนว่าเมื่อประชาชนได้เห็นว่ารัฐบาล ที่มาจากการเลือกตั้งจากประชาชนหลายล้านคน ถูกกลุ่มคนเพียงไม่กี่คนกำจัดออกไปจากอำนาจในการบริหารประเทศ จึงมีคนเมียนมาจำนวนมากจากทั่วประเทศลงถนนเพื่อประท้วงต่อการกระทำของทหารเมียนมา แม้ว่าในเวลานั้นจะเป็นช่วงการระบาดของโควิด-19 โดยการประท้วงล้วนแล้วแต่เป็นการประท้วงอย่างสันติ อย่างเช่นการหยุดทำงาน ตีดริบับัน เคาะกระถะ เคาะหม้อ โดยมีการใช้สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของการประท้วงซึ่งเป็นสีของพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (เอ็นแอลดี)

แต่แม้ประชาชนในประเทศจะประท้วงอย่างสันติ คณะรัฐประหารเมียนมาก็ได้ใช้ทุกกลไกในการปราบปรามผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับพวกเขาไม่ว่าจะเป็นการปิดกั้นอินเทอร์เน็ต และโซเชียลมีเดีย การจับกุมผู้ประท้วง การออกหมายจับผู้ไม่เห็นด้วย รวมไปถึงการใช้ความรุนแรงตรงๆ อย่างการยิงผู้ประท้วงด้วยกระสุนจริงโดยการปราบปรามผู้ไม่เห็นด้วยยังคงขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วันแรกของการรัฐประหารจนถึงในปัจจุบัน สถิติล่าสุดจากผู้เชี่ยวชาญในองค์การสหประชาชาติหรือ UN ได้ประเมินว่าตั้งแต่การรัฐประหารในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 มาจนถึงวันที่ 23 มิถุนายน 2565 มีผู้เสียชีวิตจากการประท้วงไปแล้วกว่า 2,000 คน ถูกจับไปกว่า 14,000 คน มีผู้ลี้ภัยอย่างน้อยกว่า 700,000 คน

บริบทเหล่านั้นสำคัญกับคนไทยอย่างไร ?

จากการเข้ามาของผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับจากประชาชนอีกทั้งยังเข้ามาเข่นฆ่าประชาชนที่ไม่เห็นด้วยกับการรัฐประหาร ทำให้เกิดการลี้ภัยของประชาชนชาวเมียนมาจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นในประเทศ ประชาชนชาวเมียนมาหลายคนเลือกที่จะเข้ามาลี้ภัยในประเทศไทยซึ่งหมดแล้วแต่ไม่ถูกยอมรับในฐานะผู้ลี้ภัยและต้องพยายามหาช่องทางเพื่อให้ตนเองอยู่ในประเทศไทย ได้อย่างไม่ต้องลำบากมากเท่าที่ในปัจจุบันหลายคนต้องเลือกที่จะเข้าสู่ช่องทางที่ได้มาซึ่งเอกสาร เพื่อให้อยู่ในประเทศไทยได้อย่างการไปขึ้นทะเบียนแรงงาน หรือการจ่ายส่วยรายเดือนให้เจ้าหน้าที่รัฐในท้องถิ่น

รัฐบาลในฐานะตัวแทนของพวกเราในการจัดการปัญหานี้อย่างนี้และต้องออกแบบท่าทีที่ต้องมีต่อประเด็นปัญหาต่างๆ ในระดับระหว่างประเทศกำลังกดดันให้ผู้ลี้ภัยเมียนมาต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ ภายใต้เงาของระบบคอร์รัปชันในประเทศไทย เราในฐานะประชาชนในประเทศผู้ที่กำลังจะได้รับรู้เรื่องราว ความรู้สึก ประสบการณ์ผ่านงานศิลปะที่จัดแสดงอยู่นี้ คงจะท้ออย่างไรต่อบ้างกับตัวแทนของประเทศเราที่กำลังกดดันให้ผู้ลี้ภัยให้อยู่ตามเวรตามกรรมหรือเราจะแบ่งได้อย่างไรว่าสักวันหนึ่งเราเองจะไม่ใช่มู้ที่ต้องหนีออกจากประเทศของตนเอง

TIME LINE

1 กุมภาพันธ์ 2564
กลุ่มทหารเมียนมาร์ได้เข้าทำกับยึดอำนาจจาก
รัฐบาลของพรรคสันนิบาตแห่งชาติ
เพื่อประชาธิปไตยที่นำโดย ออง ซาน ซูจี

February 1, 2021: Military stages a
coup and seizes control of the
government, detaining elected leaders
including Aung San Suu Kyi.

6 กุมภาพันธ์ 2564
เกิดการประท้วงขึ้นในเมืองต่างๆ
ทั่วประเทศเมียนมาเพื่อเรียกร้อง
ให้คณะรัฐประหาร
ส่งคืนประชาธิปไตย

February 6, 2021: Protests begin in
cities across Myanmar, with
thousands of people taking to the
streets to demand the restoration
of democracy.

8 กุมภาพันธ์ 2564
คณะรัฐประหารประกาศภาวะฉุกเฉิน
และได้สั่งปิดกั้น Social Media
และอินเทอร์เน็ต

February 8, 2021: The military declares
a state of emergency for one year and
imposes internet and social media
blackout.

3 มีนาคม 2564
คณะรัฐประหารประกาศกฎอัยการศึก
เพื่อตอบโต้กับ
การประท้วงที่เพิ่มมากขึ้น

March 3, 2021: The military declares
martial law in several townships in
Yangon, the country's largest city, in
response to growing protests.

16 เมษายน 2564
จัดตั้งรัฐบาลเอกภาพแห่งชาติ
หรือ National Unity Government: NUG ใน
ฐานะรัฐบาลคู่ขนานกับรัฐบาล
ที่มาจากการรัฐประหาร

April 16, 2021: Myanmar's National
Unity Government is formed by
elected lawmakers who were not
detained in the coup. pro-democracy
politician Min Ko Naing announced the
formation of the National Unity
Government , with people of ethnic
minority groups among senior roles
and said that ousted leaders Aung San
Suu Kyi and Win Myint would retain
their positions and that members of
the Kachin and Karen minorities would
have top priority in the new parallel
government. In the same announce-
ment, Min Ko Naing asked the
international community for recogni-
tion over the junta

26 เมษายน 2564
เกิดการรบที่มืตาดาก (Mindat) ระหว่างทหารเมียนมา
กับผู้ประท้วงโดยกลายเป็นความขัดแย้งที่ใหญ่
ครั้งแรกตั้งแต่การรัฐประหาร

April 26,2021 : the Battle of Mindat
became of the first large-scale
conflicts arising
from the 2021 coup.

5 พฤษภาคม 2564
NUG หรือรัฐบาลคู่ขนานประกาศ
จัดตั้ง “กองกำลังพิทักษ์ประชาชน”
People's Defense Force :PDF
เพื่อสนับสนุนในการโจมตีกลุ่มรัฐประหารเมียนมา

May 5,2021 : National Unity Govern-
ment declared the formation of an
armed wing, the People's Defence
Force (PDF) to protect its supporters
from military junta attacks
and as afirst step towards
a Federal Union Army.

2 กันยายน 2565
ออง ซาน ซูจี ถูกตัดสินจำคุก 3 ปี
โดยอ้างว่าโกงเลือกตั้ง ซึ่งทำให้เธอ
ต้องติดคุกรวมจากคดีทั้งหมดกว่า 20 ปี

September 2,2022 : Aung San Suu Kyi is
sentenced to three years in prison after being
found guilty of election fraud. She will now
serve an overall sentence of 20 year

24 ธันวาคม 2564
เกิด เหตุการณ์สังหารหมู่ในวันคริสต์มาส
มีผู้คนกว่า 35 คน เสียชีวิต
จากการชุมนุมตึงของทหารพม่าในรัฐกะยา

24 December,2021 Christmas Eve
massacre more than 35 people were
massacred when their convoy was
ambushed by junta troops near Mo So
village of Hpruso town, Kayah State.
Two workers for the non-profit group
Save the Children remained missing
after the attack.

5 มกราคม 2565
เกิดการปะทะกันระหว่าง PDF และ
กลุ่มองค์กรแห่งชาติปะโอ (Pa-O National
Organization)
หลังจากกลุ่มปะโอพยายามบังคับเอาเรือและ
เกณฑ์ทหารจากชาวบ้านในพื้นที่

January 5,2022 : lashes between PDF
forces near Inle Lake and the Pa-O
National Organisation (PNO) broke out
after the PNO attempted to force
villages in the area to each provide a
speedboat and
a Pyu Saw Htee militia recruit.

2021, Art Diary

artist: -Anonymous-

ฉันมักจะอยู่นิ่ง ๆ แต่เมื่อรู้สึกว่าเป็นต้องเคลื่อนไหว ความทรงจำของฉันก็เต็มไปด้วยฝันร้าย ฉันเคยวาดภาพ
ฉันเคยอาศัยอยู่กับครอบครัว ฉันเคยจัดนิทรรศการกับเพื่อน ๆ ฉันเคยดื่มเบียร์กับเพื่อน ๆ ชีวิตของฉันเคยนิ่งสงบ
มากเมื่อสถานการณ์ปะทุขึ้นราวกับระเบิดเวลาที่ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่

...ก่อนที่จะหันสังเกตว่าตัวเองได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของ "การปฏิวัติ" เสียแล้ว ฉันเข้าร่วมการปฏิวัติและรับผิดชอบ
หน้าที่ของฉันเท่าที่ทำได้ การปฏิวัติครั้งนี้ทำให้ฉันห่างจากครอบครัวไประยะหนึ่ง

2021, Art Diary — "2021" นับเป็นปีที่เปลี่ยนชีวิตของศิลปิน "ศิลปะ" ได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการต้องทราบ
สารปฏิวัตินี้ นี่คือการปฏิวัติของศิลปิน และ "ไดอารี่" คือการบันทึก คือความทรงจำ ที่คล้ายกับสมองของผู้คน
ที่ใช้บันทึกและจับเก็บสิ่งต่างๆ ความทรงจำได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนงานศิลปะ

ในงานชิ้นนี้ฉันได้บอกเล่าถึงเหตุการณ์สำคัญๆ ที่ฉันยังคงจำได้ความทรงจำของฉันในแต่ละวัน ฉันได้นำเอามันกลับมา
และผลิตขึ้นใหม่ในรูปแบบฉบับการ์ตูน ภาพบางภาพที่ฉันถ่ายถูกผสมเข้ากับภาพวาดเพื่อให้กลายเป็นงานการ์ตูน
ดิจิทัลคอลลาจที่มีชื่อว่า "2021, Art Diary"

I tend to stay still, but when I felt the need to move, my memory was filled with nightmares.
I drew paintings, I lived with my family, I did exhibitions with my friends. I drank beer with these
friends. My life was very still. When the situation explodes like a time bomb that I don't know
when... Before I even notice myself I was right in the middle of the "Revolution". When I joined the
responsibility of the revolution as much as I could, this revolution kept me from my family away for
a while.

2021, Art Diary — "2021" was last year. It was the year that changed the life of an artist. "Art" is
that this artist participated in the revolution through his art. It was a revolution of an artist. "Diary"
is a record, Memory that is like the human brain that tends to store and store things. Memory,
now this mark, hurling memories as a work of art.

This work shows the special events that I remember in my memory by day, pulling it back by month
and recreating it as a comic record as I remember it. Some of the pictures taken by myself are
mixed in and some of the artworks that I draw are also mixed in. "2021, Art Diary" is a collage
digital comic work.

မတ်လရဲ့ အစောဆုံးရက်တွေမှာ ဒီပုံတွေကို ရပ်ကွက်ထဲကသူတွေ၊
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ လမ်းတွေပေါ် ဖန်တီးခဲ့တယ်။

2021, Art Diary

FULL COMIC BOOK
(ENG ver.)

FREE DOWNLOAD

False Promises

artist: -Anonymous-

ในงานชิ้นนี้ศิลปินได้เดินทางกลับไปยังพื้นที่ๆ -กลุ่มกองกำลังชาติพันธุ์สามารถยึดคืนได้จากทหารเมียนมา และสำหรับพื้นที่นั้นเป็นพื้นที่ๆ เขาเคยเดินทางไปแล้วเมื่อกว่า 10 ปี ที่แล้วในปี 2012 โดยในครั้งนั้นเขาได้บันทึกข้อมูลหลายอย่างเอาไว้ไม่ว่าจะเป็น ภาพถ่าย ความคิด ความต้องการและความหวังของผู้คนที่อยู่ในพื้นที่สำหรับ ผู้ลี้ภัยในประเทศ (Internally displaced people - IDPs) และหลังจากประสบการณ์ที่เขาได้เรียนรู้ในครั้งนั้น ในงานนี้เขาได้เดินทางกลับไปยังพื้นที่แห่งเสรีภาพนี้อีกครั้ง เพื่อที่จะพบเจอผู้คนที่เขาเคยเจอเมื่อครั้งก่อนโดยหวัง ที่จะได้รับฟังและเรียนรู้ถึงความหวังของกลุ่มผู้ลี้ภัยในประเทศนี้อีกครั้ง

ในงานนี้ศิลปินได้มีการนำเอาโปรเจคเตอร์ไปฉายลงบนสถานที่เดิมที่เขาเคยไปเมื่อ 2012 ให้กับกลุ่มผู้ลี้ภัยในประเทศได้รับชมเพื่อเปรียบเทียบความหวังของผู้คนที่ต้องลี้ภัยจากความขัดแย้งในประเทศที่มีต่ออดีตและในปัจจุบัน

The Artist is now back to the liberated areas where he went 10 years ago. He took photos and recorded the mentality, needs and hopes of the people from IDPS Camp back in 2012 after learning about those from them. Now, when he got back to the freedom zone again, he get to meet with the people he met in the IDPS Camp. And he got to share and learn about the hopes from them again.

The artist hopes to create a public photo projection about comparing the hopes that they had and the hopes that exist now by doing a projection of the photos he took back in 2012 and show it to these people in IDPS Camp and conflicted areas.

Soulless City

artist: -Anonymous-

ผืนดินที่แห้งแล้งได้ ถูกโค ถูกพรวน เพื่อให้เมืองหลวงใหม่ของประเทศเมียนมามองขึ้นมาได้ และกว่า 10 ปีที่ผ่านมา เมืองหลวงใหม่แห่งนี้ก็ได้ทำหน้าที่ต้อนรับผู้คนมากกว่า 1,000,000 คน ซึ่งคนส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนที่มาจากแวดวงราชการเมียนมาทั้งนั้น และด้วยการสั่งการแบบทหารที่ไม่สนใจเสียงของประชาชนในพื้นที่จึงมีการสั่งให้ข้าราชการจำนวนมากต้องย้ายมาอยู่ที่เมืองใหม่แห่งนี้ แต่พวกเราไม่ได้มาเพื่อรับใช้ประชาชนชาวเมียนมา แต่เป็นการมาเพื่อรับใช้รัฐบาลทหาร

Soulless City เป็นงานภาพถ่ายเกี่ยวกับเมืองหลวงแห่งใหม่แห่งนี้ ที่ถูกสร้างขึ้นโดยรัฐบาลทหารเมียนมา ในปี 2549 โดยผู้นำรัฐบาลในขณะนั้นหรือนายพลตาน ด้วย ได้สั่งการให้สร้างเมืองนี้ขึ้นมาเพื่อแสดงอำนาจของเขาได้และตั้งชื่อเมืองนี้ว่า "เนปยีดอ (Nay pyi daw)" ซึ่งปกติแล้วจะเป็นคำที่ใช้เรียกวังหรือสถานที่ที่กษัตริย์และราชินีอยู่อาศัย

แม้จะมีช่วงเวลาสั้นๆ ที่เมืองนี้เคยต้อนรับรัฐบาลพลเรือนในยุคประชาธิปไตยครั้งใบ ทั้งองซานซูจี พรรคของเธอและกลุ่มการเมืองฝ่ายตรงข้าม ที่ได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองนี้หลังจากที่พวกเขาได้รับเลือกให้เข้ารับตำแหน่งในรัฐสภา – แต่มันไม่เคยมีความหมาย – อะไรเพราะเมืองนี้ถูกสร้างขึ้นด้วยเหตุผลอันไร้สาระเพียงข้อเดียว คือเป็นไปเพื่อปกป้องผู้นำทางทหารและอำนาจของพวกทหารเอาไว้

ในช่วงระหว่างปี 2017-2019 ที่ศิลปินได้เข้าไปผลิตงานในเมืองนี้ ศิลปินได้รู้สึกถึงความแปลกประหลาดของเมืองนี้ เมืองที่เต็มไปด้วยความลึกลับและเขตหวงห้ามที่ไม่ให้ประชาชนทั่วไปเข้าถึง ศิลปินจึงผลิตภาพถ่ายเหล่านี้ด้วยคำถามมากมาย เช่น เมืองแห่งนี้จะไปที่ไหนกัน? เมืองแห่งนี้จะมีทิศทางละเติบโตอย่างไร และเมืองแห่งนี้จะปกป้องอนาคตของใครกัน? ผลงานภาพถ่ายนี้ผลิตขึ้นในปี 2019

และสุดท้ายคำตอบสำหรับคำถามเหล่านั้นก็ได้ถูกเปิดเผยในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564 เมื่อผู้นำทางทหารมิน ออง หล่าย ผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากนายพลตาน ด้วย ได้ทำการก่อการรัฐประหารและจับกุมทุกคนรวมไปถึงอง ซาน ซูจี

A barren land was scrubbed out from the core of its ground so that it can bloom as the newest capital of Myanmar. Over 10 years later, she now hosts more than 1,000,000 people among most of whom are from bureaucratic circles. Under one command, one voice, this city was built and several people from civil services were ordered to move here. But they were not to serve the people of Myanmar, but to serve the military regime.

Soulless City is a photography work about the newest capital city built by the military regime in Myanmar back in 2006. The regime's leader at that time, General Than Shwe had built this to show his might and power and named this city "Nay Pyi Taw" which is the term to call a royal capital where the Kings and Queens reside.

There was a brief moment of pseudo-democratic era where there was an election and parliament systems in Myanmar. There were many pro-democracy people who fought against the military regime for their whole life including Aung San Suu Kyi, her party and other opponent political groups resided in this city after they were elected for parliament but it was never meant for them. This city was built for one sole absurd reason which is to protect the military leaders and their power.

While working in this city briefly during 2017-2019, the photographer felt the strangeness of this city. This city was full of mysteries and restricted zones which are, of course, out of reach for normal civilians. So the photographer took these photographs with many questions such as where this city was drifting? How will she grow? And for whose futures will she defend? This photography work was created in 2019.

Answers for those questions were revealed on February 1st, 2021 when the military leader, Min Aung Hlaing, the successor of General Than Shwe, staged a coup d'etat and arrested everyone including Aung San Suu Kyi.

Immortal Dreams

artist: -Anonymous-

หลังจากที่มีการก่อการรัฐประหารในปี 2564 ชีวิตและความหวังของพวกเราชาวเมียนมาหลายคนก็ต้องพังทลายไป อันคือหนึ่งในหลายคนที่มีความฝันได้ถูกพังทลายไป อันและลูกต้องหนีออกมาจากบ้านที่พวกเรารัก เพราะพวกเราไม่สามารถอยู่อย่างปลอดภัยได้อีกต่อไป ทั้งความฝันและความหวังของอันได้พังทลายหายไปหมด อันทั้งรู้สึกสิ้นหวังและมองไม่เห็นอนาคต แต่ในที่สุดแล้วอันก็เลือกที่จะพยายามสู้กับมันสู้ด้วยวิธีการเดียวที่อันรู้จักซึ่งก็คือศิลปะ แต่อันยังคงต้องหนีออกจากประเทศและรู้สึกเหมือนพวกเรา กำลังเดินวงหลงทางอยู่ในหนทางที่เต็มไปด้วยม่านหมอกหนา ชาวเมียนมาหลายคนที่อันพบเจอก็รู้สึกอย่างเดียวกัน

ในงานชิ้นนี้อันได้ทำขึ้นมาเพื่อบอกเล่าความหวังของชาวเมียนมาทุกคน ไม่ว่าจะยังคงอยู่ในประเทศหรือในต่างประเทศ งานชิ้นนี้คืองานที่พวกเราทำร่วมกันเพื่อที่จะได้บันทึกความฝันและความฝันอันเลือนรางของพวกเราโดยหวังว่าความฝันและความหวังเหล่านี้จะไม่ถูกลืม อันอยากจะนำเอาความหวังทั้งหมดของเรากลับคืนมา – เพื่อคอยย้ำเตือนถึงสิ่งที่เราอยากจะทำในอนาคต อันอยากให้งานชิ้นนี้เป็นการย้ำเตือนกับพวกเราว่าเราควรยังคงต้องมีความหวังแม้ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ที่สุด

งานชิ้นนี้คืองานศิลปะที่พวกเราได้ร่วมกันสร้างขึ้น ดังนั้นงานชิ้นนี้คือ "งานศิลปะของเรา" เพราะว่าผู้คนมากมายต่างมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ภาพเหล่านี้ ชุดภาพประกอบไปด้วยภาพถ่ายของผู้คนจากด้านหลังของแต่ละคน ด้วยกล้อง ความชัด องค์ประกอบ พื้นหลัง และความหวัง ซึ่งล้วนแตกต่างกัน อันทำเพียงแค่นี้เป็นผู้ที่รวบรวมภาพถ่ายเหล่านี้เข้าด้วยกันเพื่อหวังว่าจะแสดงความคิดที่อยู่เบื้องลึกในใจ เพื่อให้ความหวังของเราคงอยู่ต่อไป และเพื่อให้ผู้ชมได้เป็นตัวแทนของพวกเรา ทำความหวังเหล่านั้นให้เป็นความจริง

After the military coup in 2021, all the lives and hopes of the Myanmar people, including mine, were shattered. I had to leave my beautiful home and held my little daughter's hand. My life was no longer secure. All my dreams and hopes were gone. I was hopeless and unsure of the future. Despite this, I fought back in the only way I could: with my art. I had to flee my country. After, I felt I had lost my way and was trapped in a fog. When I talk to my friends inside and outside, they also feel the same way.

The work I am creating is meant to express the hopes of all Myanmar, whether they are in Myanmar or abroad, for whatever reason. This is a collective artwork. The artwork documents our vague dreams and hopes so they are not forgotten. I would like to bring back all our good hopes, so they keep reminding us what we really wanted to do in the future. The artwork also reminds us that we should keep our good hopes even when we are in the worst situation.

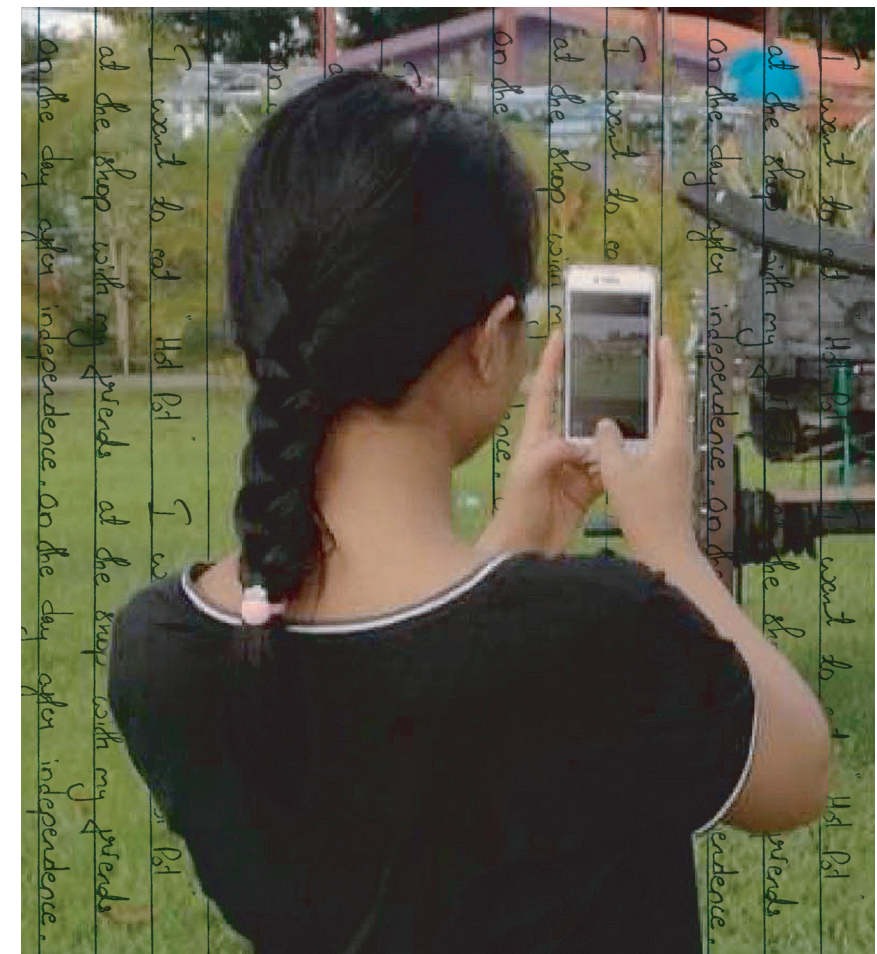
This is a collective artwork, an "the artwork of us". Different people participated in the making of these photos. The photo series includes a portrait on the back of each person, each with a different camera, a different resolution, a different composition, different hopes, and different backgrounds. I combined these photos, with the purpose of encouraging each other to keep our hopes alive. Let me express our innermost thoughts so the audience can make them a reality on our behalf.

After country will got peace,I would like to do good deeds for my family member who lost in this period and then I decided to search for a lost brother who could not be contacted.

I wish I could travel all parts of our country, Myanmar, when we totally get Democracy. I want to volunteer as a teacher to whom need education, especially at the rural areas.

I want to eat hotpot at the shop with my friends on the day after independence.

The Best Is Yet To Come

artist: -Anonymous-

พวกเราชาวเมียนมาผู้ที่เติบโตมากท่ามกลางความไร้เสรีภาพ ความอยุติธรรม ระบบการศึกษาที่ล่าช้า และการปกครองอย่างกดขี่ที่ดำเนินต่อเนื่องมาโดยรัฐบาลทหารยาวนานกว่า 70 ปี พวกเราไม่อยากกลับไปสู่ยุคที่ขาดอิสรเสรีภาพ ยุคที่ไร้ซึ่งความหวัง ยุคที่ผู้คนต้องอยู่อย่างทาสภายใต้อำนาจเผด็จการ ยุคที่ไม่มีหลักนิติธรรมและความยุติธรรม ยุคที่ระบบการศึกษา สังคม เศรษฐกิจ และสิทธิมนุษยชนทั้งหมดเสื่อมลงภายใต้เงื้อมมือของรัฐบาลที่มาจากการทหาร

เราได้มีชีวิตอยู่ภายใต้ระบบประชาธิปไตยเพียงแค่ 10 ปี และก็เกิดการรัฐประหารอีกครั้งในเดือนกุมภาพันธ์ 2564 ทำให้คนรุ่นใหม่ที่ต้องการประชาธิปไตยเลือกที่จะลงถนนเพื่อประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตย แต่ก็กลับถูกเหล่าทหารยิงเสียชีวิต ผู้ประท้วงถูกจับกุม พวกเขากำลายและยิงบ้านของประชาชน ปล้นเอาทรัพย์สินของประชาชน รวมไปถึงการข่มขืนผู้หญิงและแม้กระทั่งการเผาประชาชนที่ต่อต้านคณะรัฐประหารทั้งเป็น

หลายชีวิตต้องสูญเสียไปในระหว่างการต่อสู้ของพวกเราที่หลายคนเรียกว่า “Spring Revolution” ตัวศิลปินเองก็เป็นหนึ่งในที่ได้เข้าร่วมในการประท้วงบนท้องถนนในช่วงแรกๆ แต่ในช่วงเดือนพฤษภาคม ของปี 2564 เขาเลือกที่จะออกจาก Yangon อย่างกึ่งและเข้าไปฝึกฝนทางทหารร่วมกับกลุ่มทหารชาติพันธุ์กว่า 3 เดือนในพื้นที่ป่า เพราะกังวลเรื่องความปลอดภัยและเพื่อต่อสู้กับการกดขี่ของกลุ่มทหาร

และจากช่วงเวลา 3 เดือนนั้น ศิลปินได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ มากมาย ทั้งความยากลำบากของการใช้ชีวิตในป่า การที่ต้องผ่านคำค้นที่กำหั้นนอนไม่หลับ การได้เรียนรู้ความจริงของกลุ่มกองกำลังชาติพันธุ์ที่หวังจะสร้างประเทศสาธารณรัฐที่ถูกคนอยู่กันได้อย่างเสรีและได้รับความยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกัน และยังได้เรียนรู้ถึงความรักและภักดีที่กลุ่มชาติพันธุ์มีให้กับคนของพวกเขาเองและประเทศของเรา

ในผลงานชิ้นนี้ ศิลปินต้องการแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของเขาก่อนในป่า และศิลปินยังได้ใช้เอกสารที่ทำงานขณะฝึกฝนในป่ามาจัดแสดงเพื่อให้เห็นถึงความหวังของพลเมืองเมียนมาร์ ความหวังของคนหนุ่มสาวที่ละชีวิตเพื่อการปฏิวัติ

เขากล่าวว่า

เราหวังว่าสิ่งที่ดีที่สุดจะตามมาหลังจากเรื่องที่เลวร้ายที่สุดนี้
เราหวังว่าจะกอบกู้จิตใจของเราที่เคยถูกทำลายโดยเหล่าเผด็จการ
เราหวังว่าประเทศของเราจะมีสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตย
เราหวังถึงความยุติธรรม หวังถึงเสรีภาพ หวังถึงการศึกษาที่ดี
และเราหวังว่าจะสามารถยุติระบบเผด็จการไปตลอดกาล

และการที่จะเป็นประเทศเมียนมาร์จะมีระบบการปกครองที่เสรีและยุติธรรมนั้นความจริงนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นและการที่จะเป็นประเทศที่ปกครองด้วยความจริงได้นั้นเสียงของเยาวชนและเสียงของประชาชนจะต้องมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ศิลปินเลือกที่จะสร้างงานนี้เพื่อยืนยันถึงความยุติธรรมและความจริงและขออุทิศงานชิ้นนี้ให้กับหลายชีวิตที่ได้เสียสละไปเพื่อรักษาไว้ซึ่งความหวังและประชาธิปไตย

We –citizens of Myanmar, lived and grew up with lack of freedom, injustice, subordinate education system and oppressions by military government for over 70 years. I don’t want to go back into the time which is lacking of freedom, not having hopes and only living like slaves under the dictatorship. No rules of laws and justice, the education, social and economic system, all human rights became deteriorating within the hands of military government. We lived under so called democracy only 10 years and the coup d’État had happened again in February 2021. Most of the young people who want democracy were going out in the street, made protests and asked for democracy, but the military shot and killed the protesters, arrested them, destroyed, fired the homes of the civilians and robbed the properties, raped the women and even burned alive the civilians and people who against them.

Several of lives were lost during the spring revolution. Artist himself participated in the street protests early days. On May, 2021 He left Yangon and went into the trainings of ethnic armed forces for 3 months in the jungle due to safety reason as well as to fight against the military's absolute violence oppressions. He learned and faced the hardships in the jungle, was passing sleepless nights, known the truths of ethnic armed groups who’s willing to build the federal institution which is filled with freedom and justice, their loyalty towards their race and our country also very visible and truth. In this work, the artist would like to portray how he lived and practiced trainings in the jungle with the documents he made while he was in training. Also highlighting the Hopes, the hope of a Myanmar citizen, the hopes of young people who sacrifices theirs lives for the revolution.

He stated that-

We hope that the best will come after the worst.
We hope that rebuild our mind destroyed by the dictatorship.
We hope that the country with human rights and democracy.
We hope the justice, we hope the freedom,
we hope the good education, we hope to end the dictatorship forever.

To be a country with a free and fair governance system, the truth is essential. To be a country governed by the truth, the voice of the youth and the voice of the people is really important and crucial. He created this work to stand by justice and the truth. He would like to dedicate and portray with art about many lives which are sacrificing for the hopes and Democracy.

What We Need

artist: -Anonymous-

งานชิ้นนี้ถูกสร้างขึ้นในปี 2559 โดยภาพถ่ายชุดนี้ศิลปินได้ทำการสำรวจการเปลี่ยนแปลงสัญลักษณ์ของรัฐ จากการเปลี่ยนแปลงธงชาติใหม่ในปี 2553 ซึ่งถูกนำมาใช้แทนธงสังคมนิยมแบบเก่าที่เคยใช้มาตั้งแต่ปี 2517 โดยการสำรวจนี้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างผิวเผินของรัฐที่ต้องการสืบทอดอำนาจต่อ โดยการอ้างว่่านี้คือ “การเริ่มต้นใหม่”

การเปลี่ยนแปลงธงชาตินี้ถือเป็นแสดงสัญลักษณ์ว่าประเทศเมียนม่านั้น เป็นประชาธิปไตยซึ่งอำพรางความทุกข์ยากของประชาชน ภายใต้ผืนผ้าอันงดงามที่มีประชาชนจำนวนมากยังคงถูกกดขี่อยู่

จากการทำงานชิ้นนี้ศิลปินได้กล่าวว่าเหตุการณ์ความรุนแรงยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั่วทั้งประเทศงานชิ้นนี้จึงเปรียบเสมือนน้ำเสียงให้ผู้ชมลองคำนึงถึงช่วงเวลาที่คุณกำลังดิ้นรน

ท่ามกลางความยากลำบาก อะไรคือสิ่งสำคัญที่พวกเราต้องการ

This artwork was originally produced in 2016. With this photo series, the artist explores the State symbolism towards change. It uses the new flag, adopted in 2010 instead of the old socialist flag which was used as Myanmar flag since 1974, to portray how cosmetic changes were used to continue with State oppression despite the mention of “a new beginning”.

The use of the flag as a garment that suffocates its people, while also being beautiful enough to be admired, explains how many groups within the country suffered extreme oppression at a time when Myanmar was heralded as a symbol for democracy.

By focusing on the changes in state symbols, the artist argues that this work remains relevant, in light of the increasing violence taking place in the country. The artist asks the audience to think about what is really needed at a time when we are struggling in various ways and going through so many different difficulties?

No Metta For Adhamma

artist: -Anonymous-
(14.18 min)

ผลงานวิดีโอการแสดงสดที่บันทึกการฉายภาพงานวิซวล “มันดาลา” (Mandala) ไปยังร่างกายของศิลปินขณะกำลังนั่งทำสมาธิอยู่ ผลงานชิ้นนี้แสดงให้เห็นในหลายส่วนของการทำสมาธิของศิลปิน ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวของแขนขา หรือการเปลี่ยนแปลงท่าทางของมือ ในลักษณะต่างๆ เพื่อกระตุ้นภาวะจิตใจขณะทำสมาธิ ซึ่งในทางศาสนาพุทธ เรียกว่า “มุทรา” (Mudras) ตัวอย่างหนึ่งของการทำมุทรา คือท่าทางของมือซึ่งเรียกว่า “Dhyani” เป็นสัญลักษณ์ของการตรัสรู้ ที่มีลักษณะคล้ายกับการชูสามนิ้วที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลายในการประท้วงของประเทศไทยมาในปี 2564 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความหวังของชาวเมียนมาต่อความยุติธรรมและสันติภาพ

สัญลักษณ์สามเหลี่ยมสีดำที่ปรากฏในผลงานชิ้นนี้ ตามหลักวิทยาศาสตร์ได้กล่าวว่าสามเหลี่ยมนั้นถือเป็นรูปทรงที่มีความแข็งแรงที่สุดตามธรรมชาติในปี 2561 ศิลปินได้สร้างกระจกทรงสามเหลี่ยมในการแสดงสัญลักษณ์พลังของผู้หญิงเพื่อสะท้อนให้ผู้ชมเห็นการแสดงชูสามนิ้วนั้นเป็นเรื่องท้าทายต่อเผด็จการ ตลอดการชมวิดีโอ บันทึกการแสดง Performance นี้ ศิลปินถ่ายทอด Movement ผ่านเสียงบันทึกเหตุการณ์ การประท้วงที่ย่างกุ้ง ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2564 ซึ่งเป็นอีกผลงานจากศิลปินท่านหนึ่งที่ทำงานร่วมกัน

ในศาสนาพุทธ ธรรมะ ถือเป็นกฎและระเบียบของจักรวาล ส่วนอธรรม คือ ความอยุติธรรมและความโกลาหล ผลงานชิ้นนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมะและอธรรมซึ่งเป็นตัวแทนของการเดินทางในปี 2564 ของศิลปิน อันถูกบีบบังคับให้หลบหนีพลัดถิ่น หลังจากที่บ้านของศิลปินอย่างถูกคุกคาม ศิลปินต้องหนีออกจากประเทศและเดินทางข้ามแดนมายังประเทศไทย ด้วยกลุ่มขบวนการข้ามพรมแดน ร่างกายของศิลปินเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ซับซ้อน เศร้า กลัว โกรธ และพ่นเคือง อารมณ์ทั้งหมดหล่อหลอมอยู่ในผลงานชิ้นนี้ เจกเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่สูญเสียบ้าน สูญเสียคนรัก เพราะการจับกุมทรมานและสังหารด้วยความอยุติธรรม ศิลปินประกาศให้ทราบไว้ว่า “จะไม่เมตตาให้กับกองกำลังทหารไร้คุณธรรม” ชั่วฉินฉินดร์

ฉันหวังว่า ธรรมะจะชนะในท้ายที่สุด

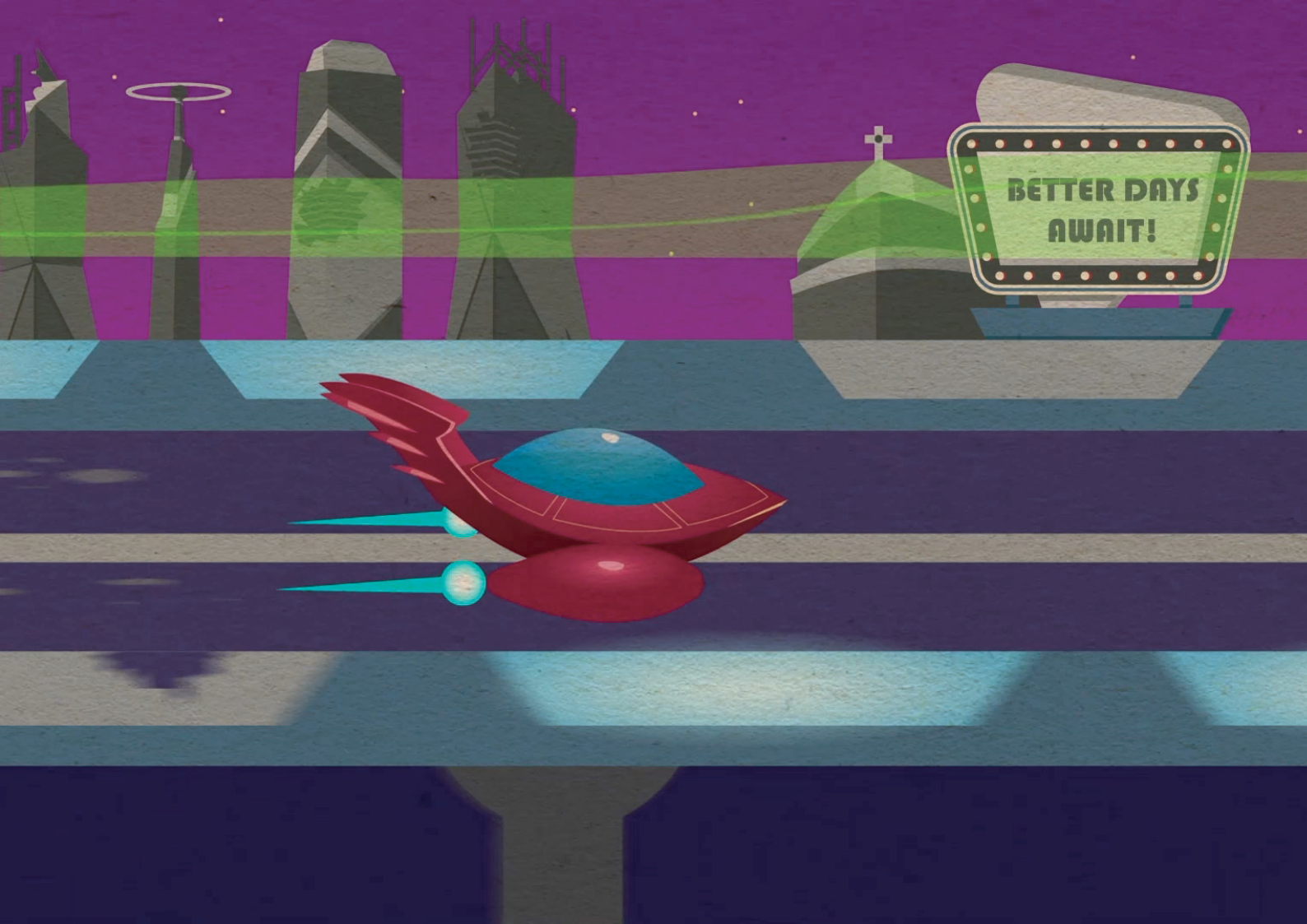
The artwork presented here is a video of a live performance where I am meditating while Mandala like visuals are projected into me. In the video, the audience can see that as part of my meditation, I am making slow arm movements accompanied with different hand gestures. In Buddhism, these movements are called “Mudras”. Mudras are hand positions that evoke a particular state of mind when one is meditating. One of the Mudras showed in the video is called Dhyani: Where the back of the right-hand rests on the upturned palm, while the other hand remains elevated with the tips of the thumbs lightly touching. The top hand symbolises enlightenment; the bottom hand, the world of appearances. This Mudra evokes the supremacy of the enlightened mind. The Mudra is also very similar to the three-finger salute used during the peaceful protests of 2021, and which has come to symbolise Myanmar people’s hope for justice and peace following the on-going injustices carried out across the country.

The video also shows a black triangle where the eye of my mind is located. According to Science, the triangle is the strongest shape in nature. Since 2018, I have been using the triangle-shaped mirrors and objects as a symbol of strong feminine energy. At the centre of the black triangle, the audience can observe the symbol of the three-finger salute, which is the strongest defiance in the face of tyranny.

Throughout my performance the audience will hear the soundtrack of the protests from the streets of Yangon in February 2021. These sounds were recorded by another artist. He and I collaborated on this artwork to reflect on the energy of the peaceful protesters. My meditating hand-movements interact with the audio’s experimental improvisation.

In Buddhism, Dhamma means "cosmic law and order". In other words, nature of things or nature of the universe. Adhamma is the opposite of it. This piece was inspired by these two forces: Dhamma is for cosmic law and order and Adhamma is for cosmic injustice and disorder. They also represent my 2021 journey: I was forced to flee after my home in Yangon was raided in May. I had to cross the border to Thailand with the help of human traffickers. My body has embodied complex emotions, such as grief, fear, anger and frustration. All of these emotions oscillate in this piece. Like many others who lost their homes and the loved ones because of Adhamma arrests, tortures and killings, I manifest there will be “No Metta For Adhamma Army” for eternity.

Dhamma will win in the end, I hope.

After Earth

artist: -Anonymous-
(3.59 min)

หากมองแค่เพียงผิวเผิน วิดีโอชิ้นนี้เป็นเพียงเรื่องราวที่เรียบง่าย ที่เล่าถึงโลกของเราหลังสงครามนิวเคลียร์ ตัวเอกของเรื่องเดินทางผ่านดินแดนรกร้างในประเทศเมียนมาและได้เห็นภาพรวมของสาเหตุของการทำลายล้างเหล่านั้น ซึ่งทั้งหมดก็คือการรบด้วยอาวุธและอุดมการณ์ของกองทัพเก่า การกิจของตัวละครเอกนี้ดูชัดเจนมากๆ เขาไปที่นั้นเพื่อเพียงแค่ต้องการจะวาดภาพ เพียงเพื่อปกป้องศิลปะและวัฒนธรรมอาจจะเพียงแค่ว่าเพื่อปกป้องโลกที่เป็นบ้านเกิดของเขาเองในระหว่างการรุกรานของเหล่าสัตว์ประหลาดทั้งหลายแต่ดูเหมือนว่าวิดีโอที่มองผิวเผินดูง่ายๆ นี้ กลับเป็นการชวนให้ตั้งคำถามกับการตัดสินใจของพวกเรา เกี่ยวกับภัยคุกคามที่เริ่มทวีความรุนแรงขึ้น ในขณะที่ "สัตว์ประหลาด" ถือ กระจกสะท้อนตัวตนของนั่นเอง และพวกเราต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันในการต่อสู้ครั้งนี้

At first glance, this animation is a simple story about a post-apocalyptic Earth, after an apparent nuclear war. We follow our protagonist traveling through a Myanmar wasteland, and see glimpses of what might have caused all the destruction — an arms race and holding on to old army ideologies. The protagonist's mission looks clear cut; they are there to take a painting, as a preservation of art and culture, maybe for the protagonist's home world, and during the extraction they encounter a monster. But all isn't what it seems... The animation questions our own decisions in the threat of escalating violence, as the "monster" holds up a mirror for self-reflection, and we must grapple with what is at stake in our current struggle.

A New Chapter

artist: -Anonymous-
(4.02 min)

เจกเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ในประเทศเมียนมาฉันก็ได้มีประสบการณ์ตรงที่ต้องเจอกับความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับชาวเมียนมาเมื่อไม่นานมานี้ความโหดร้ายที่ได้ทำลายความหวังและความฝันของผู้คนจำนวนมากมาย

งานชิ้นนี้เป็นการ performance ในรูปแบบ multi-media ที่ได้บันทึกการสร้างและทำลายหนึ่งในภาพวาดของฉันเอง ภาพวาดเหล่านี้เป็นตัวแทนของภาพวาดทั้งหมดที่ฉันวาดขึ้นมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2564 ฉันใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือ การบันทึกความโศกเศร้าสิ้น หวังที่ผ่านมาของฉัน และในตอนท้ายของการแสดงฉันเผาภาพวาดเหล่านั้นทิ้งไปเปลวไฟจากงานศิลปะกลายเป็นเปลวไฟแห่งความหวังเป็นสัญญาณแห่งการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ฉันอยากให้ผู้ชมลองนึกถึงความเป็นไปได้ของการเริ่มต้นใหม่ วันที่มืดมนจะลบล้างไป วันพรุ่งนี้ที่สดใสของชาวเมียนมาจะมาถึง นี่คือการหวังในแบบของฉัน

I, as many other people in Myanmar, know first-hand about the recent atrocities committed against Myanmar people. These atrocities destroyed the hopes and dreams for so many people.

This artwork is a multi-media performance documenting the making and destroying of one of my paintings. The painting represents all the artwork that I have made since February 2021. This year, I used my art to documentation my past hopelessness and sadness. At the end of the performance, I burn my painting. The burning art becomes a flame of hope, symbolising a new beginning. With this, I want to convey to the audience about the possibility for new beginnings: Dark days shall perish, and brighter tomorrow will fall upon the people of Myanmar. This is my kind of hope. The full process will be documented with video format.

Neverland

artist: -Anonymous-

(2.11 min)

ในงาน performance ชื่อนี้ ศิลปินได้จับงานบทกลอนของเขาที่ชื่อว่า Neverland และบันทึกการแสดงนั้นเอาไว้ ด้วยความหวังที่จะให้ผู้ชมได้รับประสบการณ์ร่วมอย่างเต็มที่

บทกวีบรรยายความรู้สึกสิ้นหวังของเขา ในการเดินทางนี้

“ถึงแม้ว่าเราจะไม่แหลกเหลว
ความสัมพันธ์ก็ต้องแยกกัน
พวกเราไม่ได้หาคคืน
แต่ก็เกือบหมดตัว
ซูบผอมที่กำปายเอาไว้แน่น
ในยามที่ทุกคนหลับใหล
ในความฝันทั้งหลายนั้น
เราได้อยู่ในจุดสุดท้ายของการสูญเสีย”

เราจะแก้ไขเรื่องนี้ได้อย่างไร หรือเราต้องร่วมกันเปลี่ยนแปลง คล้ายกับโทรศัพท์ที่พังเสียหาย เราต้องร่วมซ่อม ร่วมแก้ไข หรือแม้แต่การติดตั้งโปรแกรมใหม่ นั้นคงจะทำให้เราสามารถเริ่มต้นใหม่และก้าวไปข้างหน้าอย่างมีความหวังได้

This is a performance, where the artist is reciting his own poem. The poem is called neverland. The artist reads his poem during the recorded performance, with the hopes that the audience gets an immersive experience.

The poem describes his feelings of hopelessness as a journey. The poem says:

“Without being broken yet
Separated relationships
We are not at a loss
Yet on a cul de sac
Raising hands in clenched fists Holding the placards
Whenever everyone is asleep
In the dreams
We are at the losing end.”

How can this be resolved? Together we have to undergo a change, similar to a phone when it is broken, we need to be fixed/reprogrammed. Only then can we have a re-start and move ahead with hope.

Stuck in the Train

artist: -Anonymous-

(3.26 min)

สำหรับงานชิ้นนี้ที่เป็นสต๊อปโมชันได้ให้เห็นถึงแสดงผู้หญิงคนหนึ่ง ที่กำลังนั่งและลงจากรถไฟครั้งแล้วครั้งเล่า ฉันได้นำเอาบทกวีมาใช้เป็นเสียงประกอบของวิดีโอชิ้นนี้ โดยงานนี้สร้างมาจากบทกวีที่ฉันเคยเขียนเอาไว้ที่ใช้ชื่อว่า “Reincarnation as a Human”

ฉันเลือกที่จะนำเอาแอนิเมชันมาใช้อธิบายประเด็นหลักในบทกวีซึ่งคือการเล่าว่าเรื่องของเวรกรรมนั้นมันไม่ได้ช่วยให้ชีวิตในชาติหน้าของคุณดีขึ้นหากคุณเกิดในประเทศเมียนมา ในงานชิ้นนี้ฉันเลือกที่จะใช้รถไฟวงแหวนหรือรถไฟที่วิ่งเป็นวงกลม เพื่อใช้แทนความหวัง ความหวังของพวกเราชาวเมียนมา ที่มันดูเหมือนว่าจะเคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นเพียงการวนอยู่ที่เดิม รถไฟขบวนนี้ยังคงเดินทางไปทีเดิมๆ ไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน พวกเราไม่มีอนาคต เราไม่สามารถพูดได้ว่า 'สักวันหนึ่ง' เพราะเรามีเพียงแค่วันนี้ เพื่อดื่มด่ำกับช่วงเวลานี้

พวกเราผู้คนที่เกิดในประเทศเมียนมาไม่เคยมีโอกาสนี้มีชีวิตเหมือนมนุษย์ปุถุชนคนอื่นเขาพวกเราพยายามทั้งชีวิตเพื่อไขว่คว้าอิสรภาพและเสรีภาพ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิมนุษยชน ความรู้สึกปลอดภัย ฯลฯ แม้ว่าในตอนนี้นักประณามของเราจะไม่สมหวัง แต่เราจะไม่ยอมแพ้ เราพยายาม พยายาม พยายาม จนตัวตาย

ข้อความบางส่วนจากบทกวี:

“แม้ว่าพวกเขาจะกลับชาติมาเกิดในร่างกายมนุษย์บนรถไฟ
คุณเคยเห็นความหวังที่สดใสกว่าช่วงกลางของฤดูร้อนไหม?
ความหวัง คือ ความเจ็บปวดที่ทิ่มแทง และทำให้ดวงตาต้องปิดลง
แม้มาสคาร่าจะเสียใจ แต่ก็มีน้ำให้
เลือดหยุดที่จะไหลกลับไปสู่หัวใจ
บางคนโดนเปลี่ยนออกกลางขบวน
เหงื่อจำนวนมากได้ไหลออกมาจากบาดแผล
และท่วมรถไฟทั้งขบวน
เหงื่อไหลออกมาเมื่อผู้คนกักตักกัน
ออกมาเมื่อพวกเขาโบกมือลากัน
ณ โต๊ะอาหารค่ำ เหงื่อของใครบางคนกระเซ็นลงบนจานของคนอื่น
เหงื่อไหลออกมาเมื่อพวกเขาซบซิบกัน
เหงื่อไหลออกจากปากเมื่อพวกเขาจูบกัน
เหงื่อไหลไม่หยุดแม้จะมีเช็ทส์ แต่จะหยุดเพียงนาทีเดียว
เมื่อเห็นใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มอย่างไร้ฝีมือ
ของผู้ประกาศข่าวทางสถานีโทรทัศน์ของรัฐ
พวกเขาจะหัวเราะเล็กน้อย
แล้วเหงื่อก็เริ่มไหลออกอีกครั้ง
เรื่องนี้จะเกิดขึ้นวนซ้ำไปเรื่อยๆ จนกว่าพวกเขาจะกลับชาติมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง”

This artwork is a stop-motion animation showing a woman getting on the train and off again. My reading of the poem is the soundtrack of the animation. The artwork is based on a poem I wrote entitled “Reincarnation as a Human”.

I decided to use animation to illustrate the main point in the poem: How Karma does not help improve your next life if you are born in Myanmar. In this piece, I use the circular train as a metaphor for hope: We have hope, the train is moving. Except for the fact, that the train is circular and keeps going to the same place whenever you travel. The train keeps going to the same place whether it is the past or the present. We don't have future; we cannot say 'one day'. We only have today to enjoy the moment.

We, people born in Myanmar, never have a chance to live like a human being. We try our whole life to get freedom, to get human rights, to feel safe, etc. Although our wish is not fulfilled, we never give up. We keep trying, trying, trying until we die.

Excerpt of the poem:

“Even though they keep being reincarnated in human form on the trains.
Have you ever seen hopes brighter than mid-summer?
Hopes are a stinging pain that pricks, and forces shut the eyes.
Mascara is sad but does not cry.
Blood stops flowing back to the heart.
Some people get swapped midway.
A large volume of sweat pumps out from the laceration.
And floods the whole train.
Sweat pumps out when people greet each other.
It does when they wave goodbye.
At the dinner table, someone's sweat splatters onto someone else's plate.
It pumps out when they gossip.
It pumps from the mouths when they kiss.
The pumping doesn't stop even during sex.
It only pauses for a minute when they see the badly-made-up face.
Of the news anchor on the state-owned TV.
They would laugh a bit.
And then start pumping sweat again.
It would go on until they reincarnate again as humans.”

VISIT WEBSITE

WWW.DOHHLAY.COM